

Frans en Dominiek GHEYSEN

Vader en zoon diaken

Slechts een handvol diakens telde Vlaanderen toen Frans GHEYSEN in 1973 in Ledegem werd gewijd. Sindsdien kozen tientallen mannen dezelfde weg, maar het was de familie GHEYSEN die vorige zaterdag een primeur wegkaapte, met de wijding van oudste zoon Dominiek in Stasegem. Een gesprek met de eerste diakens van vader op zoon.

‘Het was niet eenvoudig, een diaken als vader’

Jozefien VAN HUFFEL

Als jonge tiener leerde Dominiek GHEYSEN uit gesprekken in het gezin dat het diakenschap vreugde met zich meebrengt, maar ook conflicten en moeilijkheden. Toch maakte hij uiteindelijk dezelfde keuze als zijn vader. „Laat maar vooral de zoon aan het woord”, knikt Frans GHEYSEN midden in het gesprek. „De vader is bijna met pensioen. Al preek ik dit weekend nog zeven keer, als 77-jarige.”

–*Wat dreef u om zich als een van de eersten kandidaat te stellen voor het diakenschap?*

Frans • Mijn roeping groeide geleidelijk en kreeg voedsel uit meerdere hoeken. Ik kom uit een christelijke familie en kreeg ook van de priesters op de normaalschool veel mee. Toen we trouwden, stond de nonkel pater van mijn vrouw al snel aan de deur. Hij zocht nog een gezin voor de plaatselijke Fraterniteit Charles de Foucauld. In die beweging werden we uiteindelijk zelfs nationaal verantwoordelijke.

Op een bepaald moment las ik dan in het parochieblad dat in een dorp vlakbij een broeder tot diaken werd gewijd. Door die viering bij te wonen, kwam de gedachte op om me zelf kandidaat te stellen.

–*Wat vonden uw kinderen daarvan?*

Frans • In die tijd mocht je aan niemand zeggen dat je in opleiding was. Aan de kinderen vertelden we dus altijd dat we naar een ‘diavergadering’ moesten.

Dominiek • Ik was elf toen hij gewijd werd. Aan de viering heb ik geen herinneringen, maar het was niet eenvoudig om een diaken als vader te hebben. Ook in die tijd werd de Kerk niet positief bekeken.

Frans • Ik was bijvoorbeeld proost van de Chiro. Een van mijn dochters kreeg daarvoor te maken met pesterijen.

„Ze mogen van diakens geen pastoors maken. We moeten de verbinding tussen Kerk en mensen zijn”

Dominiek • De lat lag voor ons, kinderen van een diaken, ook wat hoger dan voor klasgenoten. Onze ouders verwachtten ons elke zondag in de mis en tijdens het midagmaal bespraken we de homilie. Toen we ouder werden, kwamen er perioden dat we afstand namen. Nu werken sommige van de broers en zussen nog mee in hun parochie, anderen lieten het volledig los. Mijn engagement in de Kerk groeide uit

mijn opvoeding. Ik heb goede herinneringen aan de tijd dat ik als kind meetrok om in kloosters en aan groepen te vertellen over het leven van Foucauld. Ik koos voor mijn wijdingsviering ook een lied dat we toen gebruikten. Maar dat mijn vader diaken was, speelde zeker geen positieve rol in mijn eigen keuze. Jarenlang al zie ik van dichtbij dat er veel dingen in de Kerk anders zouden moeten en dat diakens niet altijd ten volle worden geapprecieerd.

–*En toch. Waarom besliste u het toch te doen?*

Dominiek • Ja, waarom? In 2004 begon ik aan een studie theologie in Leuven. Ik ben verpleger en heb in die baan veel bereikt, maar na twintig jaar wilde ik iets anders proberen. Bovendien had ik, als lector en lid van de parochieraad, nood aan meer onderbouw. Gaandeweg besepte ik dat ik me sterker moest engageren.

Uiteindelijk deed ik de stap, maar wel met de nodige voorzichtigheid. Ik vroeg de mensen van de opleiding bijvoorbeeld om discretie, om mijn beslissing in alle rust te overwegen, zonder invloed van positieve en negatieve reacties. Zelfs mensen die eveneens deelnamen aan de eerste zes maanden opleiding en die mijn ouders goed kennen, zwegen.

Frans • Op een dag kwamen Dominiek en zijn vrouw Kathy op bezoek. „We moeten iets vertellen”, klonk het. Wij dachten dat ze opnieuw in verwachting waren. Daar is achteraf nog wel mee gelachen.

We waren verrast, maar blij. Ergens hoopte ik al dat de lijn van roepingen in de familie, met mijn nonkel pastoor, mijn tante non en mij als diaken, verder zou lopen.

Dominiek • Vader sprak dat ook geregeld uit, vroeger in het gezin. Waarop wij, de kinderen, er niet op ingingen. Of begonnen met discussiëren.

–*Herkent u dat in uw eigen kinderen?*

Dominiek • We leven in een andere tijd. Mijn kinderen zijn zelden in de mis, al trok de oudste dochter deze zomer wel naar Taizé en de jongste naar de Wereldjongerendagen in Madrid. Mijn zoon is dan weer bij de scouts en telkens als er iets geregeld

Vader Frans Gheysen (links) en zoon Dominiek. © Violet Corbett Brock

moet worden met de parochie, kijken ze naar hem. Hij wordt opgezadeld met alle ‘kerkklassen’, enkel en alleen omdat zijn ouders zich engageren. Dat vindt hij niet altijd leuk.

Toen ik de kinderen op de hoogte bracht van mijn keuze, reageerden ze aanvankelijk voorzichtig. Stilaan groeide het respect wel. Ze engageerden zich allemaal om van mijn wijding een mooi moment te maken, door hun jeugdbewegingsvrienden te betrekken of mee te zingen in het koor.

–*Zal de zoon het diakenschap op dezelfde manier inkleden als de vader, of juist niet?*

Dominiek • Ik denk het niet. We zijn verschillende karakters en ook de context is veranderd.

Frans • Toen ik pas was gewijd, hadden pastoors het moeilijk met ons, diakens. „Ik heb u niet nodig”, zei mijn pastoor. „En op momenten dat ik u nodig zou kunnen heb-

ben, zit u op school.” Hij dacht aan begravenissen. Toen zagen ze het diakenschap nog vooral als een liturgische functie. Later kwamen er pastorale taken bij. Ik bezoek bijvoorbeeld veel zieken. En diakens werden aanvaard, omdat ze nodig waren.

Dominiek • Ik zie mijn taak vooral in de pastorale zorg. De altaarfunctie is eigenlijk een symbolische taak. De diaken staat vooraan als beeld van dienstbaarheid en vooral als verbinding tussen de Kerk en de gelovigen. De valkuil op dit moment is dat van diakens pastoors worden gemaakt, die de parochie draaiende moeten houden, terwijl dat niet onze taak is.

Ik werk tegenwoordig als pastor in een psychiatrisch ziekenhuis en een rusthuis en ik wil vooral voor de kwetsbare mensen diaken zijn. De dienstbaarheid, die wil ik scherp stellen. Al verwachten ze hier in de parochie ook veel van me. Ik zal een evenwicht moeten zoeken.